

forbindes med Foranstaltninger, som væsentlig indskrænkede Statskassens hidtidige Udgifter til Hofpensionering. I begge Henseender mødtes nu Hans Majestæt Kongens Tanker med det, jeg her har udtalt, og Resultatet af de Forhandlinger, der er førte i Sommer og i Efteraaret, har været det her foreliggende Lovforslag.

Angaaende dette Lovforslags Enkeltheder skal jeg ikke trætte Dem længe; jeg henviser til selve Lovforslaget med de det ledsagende Anmærkninger. Grundtanken i det er, at de livsvarige Pensioner og Understøttelser til Tjenestemænd, der bliver afskediget ved et Tronskifte, ligesom hidtil udredes efter Reglerne i Pensionsloven af 24. Februar 1858, men at de kun ydes til det Antal Tjenestemænd, som er fastsat i det under 18. December 1912 udstedte kongelige Regulativ, der findes aftrykt som Bilag til Lovforslaget, og at Pensionerne ikke kan beregnes af højere eller andre Tjenesteindtægter end dem, der nævnes i Regulativet, at Enkerne efter de i Regulativet nævnte Tjenestemænd ligeledes pensioneres af Statskassen efter Pensionslovens Regler, og endelig, at Statskassen overtager de Pensioner, der har været udredet af den ophørte Civilliste, dog kun for saa vidt den paagældende har beklædt en af de i Regulativet omhandlede Stillinger; og kun paa Grundlag af den i Regulativet omhandlede Tjenesteindtægt.

Det afgørende her er da, hvorledes Regulativets normerede Hofstat forholder sig til de tidligere Hofstater, og her viser det sig da, at medens Christian den Niendes Hofstat bestod af i alt 210 efter hidtil fulgt Lovgivningspraksis statspensionsberettigede Tjenestemænd og Frederik den Ottendes af 191, normerer Regulativet nu et Antal af 96, nemlig 38 Embedsmænd og 58 Betjente, altsaa neppe det halve af de to foregaaende Kongers Hofstat. Dertil kommer, hvad jeg beder yderligere bemærket som en ikke mindre væsentlig Indskrænkning, den Bestemmelse, at Statspensionerne ved Tronskiftet endda ikke kan indtræde for saa stort et Antal, som her er nævnt, men kun for 35 Tjenestemænd, nemlig 13 Embedsmænd og 22 Betjente, med det Indtægtsbeløb, der forholdsvis svarer til samtlige Tjenestemænds i Regulativet anførte Tjenesteindtægter. For at bedømme, hvad dette Tal betyder, skal jeg blot nævne, at ved Christian den Niendes Død var der 74 pensionsberettigede Hofstjenestemænd — ved pensionsberettiget forstaar jeg stadig be-

rettiget til livsvarig Pension — og ved Frederik den Ottendes Død 66. Det vil altsaa ses, at det særlig ved denne Begrænsning viser sig, at vi er ganske sikre paa at komme ned til en væsentlig ringere Pensionsbyrde end den hidtil gældende. Om Understøttelser en Gang for alle skulde den endelige Pensionslov ogsaa indeholde Bestemmelser, i det væsentlige afpassede efter de tidligere gældende Regler, men saaledes, at heller ikke disse Understøttelser til Betjente, der ikke har tjent mindst 10 Aar, kan gives til andre end de i det kongelige Regulativ omhandlede Betjente og med den yderligere Begrænsning, at det samlede Beløb, der kan tilstaaes som Understøttelse en Gang for alle ved et Tronskifte, ikke kan overstige 20,000 Kr., et Tal, der er Gennemsnittet af Udgiften til saadanne Understøttelser ved de tre sidste Tronskifter. Jeg skal nævne, skønt det maaske er overflødig, at selvfølgelig tilsigter dette Lovforslag kun at begrænse Statskassens Forpligtelser med Hensyn til Pensionering, men lægger i øvrigt ikke nogen som helst Tvang paa Kongen med Hensyn til, hvorledes han vil antage sin Hofstat og lønne den, kun at de, han antager ud over det i Regulativet nævnte Antal, og det Beløb, han lønner dem med ud over de i Regulativet nævnte Lønningsbeløb, er Statskassens uvedkommende.

Endvidere fastsættes det her positivt, at Pensionering af Tjenestemænd hos apanagerede Medlemmer af det kongelige Hus er Statskassens uvedkommende. Der har tidligere i Pensionsloven af 24. Februar 1858 § 2, sidste Punktum, som ved dette Lovforslag foreslaas udtrykkelig ophævet, været nævnt, at Tjenestemænd hos Medlemmer af det kongelige Hus, som var apanagerede før 5. Januar 1851, skulde have Udsigt til Pension. For efterfølgende Apanager er der ingen Regel givet. Tanken har dog været den, at Tjenestemænd, som var ansatte ved en apanageret Hofstat udenfor de nævnte, ikke skulde have Pension af Statskassen, men man har dog anset det for rigtigt udtrykkeligt at fastslaa for al Fremtid, at Pensionering af saadanne Tjenestemænd skal være Statskassens uvedkommende.

Som ærede Medlemmer vil se, er der her fra Civillistens Side bragt meget betydelige Ofre og vist en redebøn Villie til paa de for Statskassen gunstigst mulige Vilkaar at faa dette Spørgsmaal, som i to Menneskealdrer ved forskellige Lejligheder